

НИШКИ ЗАПИСИ

Ево, још једне књиге која нам представља записе Управника позоришта али у Нишу, и то деведесетих година прошлог века. На позив Министарства културе, да среди ситуацију у једном од најстаријих театара у Србији, послат је драматург и писац Миладин Шеварлић. Његови дневнички записи штампани су у књизи „Виски и трубачи” (нишки записи) у издању Културно просветне заједнице Београда.

Ово штиво чита се у једном даху и садржи занимљиве факсимиле из ондашње штампе и низ фотографија које приказују Миладина Шеварлића током његовог мандата и боравка у Народном позоришту у Нишу.

„Виски и трубачи” су одломци из дневника Управника театра, а о идеји да се они објаве, пише аутор, дошао је пре неколико година у разговору са својим пријатељем драмским писцем покојним Миодрагом Ђукићем у кафеу Петроград где су „као два времешна господина којима ништа друго није преостало него да пију своју попдневну кафу”.

Миладин Шеварлић дипломирао је светску књижевност на Филолошком факултету и драматургију на Факултету драмских уметности. Обављао је дужности драматурга, уметничког директора и управника, углавном, у позористима, али такође и Телевизији

Београд, а био је и главни уредник издавачке куће „Просвета”. Аутор је више од 30 драмских дела која су играна у земљи и иностранству, емитована на радију и телевизији, те објављивана у периодици, збиркама, антологијама и посебним издањима. Награђиван је три пута на конкурс Удружења драмских уметника Србије за награду најбоље драме „Бранислав Нушић”, добио је Стеријину награду за драму „Змај од Србије” 1994. године. Добитник је Вукове награде Србије, Златног беоцуга Београда и много других...

Рецензент ове књиге Милисав Миленковић пише да „Миладин Шеварлић описујући свој живот и прикљученије, легитимисао се као пажљиви посматрач, хроничар оштрог пера и истанчане ироничне дистанце.”

Одазивајући се позиву из Ниша, Шеварлић стаје на чело Народног позоришта у часу озбиљне кризе те старе, угледне уметничке куће, кризе која је, после репертоарског растројства и кадровског посртања, после финансијског колапса и поремећених односа са градском управом, крунисана спектакуларним штрајком глумачког ансамбла.

„Шеварлић је узевши у руке овај театар од њега створио своју „утопијску играчку” уз помоћ које на средокраћи између поезије и збиље, покушава да створи „оно што је унутарње са оним што је спољашње”, да опредмети своје стваралачке и животне визије и да од њих створи алтернативну реалност, сматрајући с правом, да је позориште као артифицијелни микросмос право место за креативно прожимање духовне и оне друге стварности”

И тако уз „виски и трубаче” (цитат из ондашње штампе) Ше-

варлић постиже бројне успехе на фестивалима у Србији. Овенчава се наградама на Стеријином позорју са *Кошћаном* у режији Бранислава Жаге Мићуновића, годину дана касније са *Змајем од Србије* такође. Следе успешна гостовања у Београду, медијске промоције, нове премијере чиме се потврдила радо цитирана мисао коју аутор истиче „провинција је духовни, а не географски појам” – пише између осталог рецензент Милисав Миленковић.

И да завршимо записом из дневника ове нетипичне књиге: „Ниш је једини град из тзв. српске провинције који је – нажалост само изузетак – потврдио тезу да метропола не би морала бити јединствени културни резерват, са тапијом на врхунске уметничке резултате. Драго ми је што моји глумци не пате од провинцијског комплекса ниже вредности; они су овај успех очекивали и веровали у њега.”

